

ΘΙ

ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ
ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΥΑΛΟΥ.

(PAUL FEVAL)

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ Α. Ρ. Ρ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. Δ'.)

Ὁ Μακαρόνης ἐγκαταλείψας τότε τὸ βῆθρον, προσῆλθε πρὸς τὸν Καστελμελχώραν, τείνων ἐπ' εὐθὺ τὴν κνήμην, καὶ ἐπιτηδεύμενος ὅσον ἐδύνατο τοὺς ἀψήφους ἐκείνους καὶ κομपाστικoὺς τρόπους, οὓς πολ-
λάκις ἐθαύμασεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας, ὅπου τῷ ὄντι διέμεινεν ὡς ὑπηρετῆς παρὰ τινι ἄρχοντι. Ὁ καλὸς ἱππεὺς τοῦ Παταυίου, εἶχε λαμπρότατα στο-
λισθῇ. Εἰς πᾶν κίνημα τῆς χειρὸς του ἐκινουῖντο μετ' αὐτῆς τριχάπτων ὀλόκληρα κύματα, καὶ τὸ ὑπέρμη-
κες πτερόν τοῦ πῆλου του ἐκόρει τὸ ἔδαφος εἰς ἕκα-
στον βῆμά του. Τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει. Ἡ ἀ-
νέλπιστος πρόδοός του, καὶ ἡ πεποίθησίς του περὶ τῶν
ὑποσχέσεων τοῦ Κόντη τὸν ἀπειμώρηναν.

Ὁ Καστελμελχώρας τὸν ἠτένισεν ἀπὸ κεφαλῆς μέ-
χρι ποδῶν. Ἰδὼν δὲ τὸ προπετὲς τοῦ καυχηματίου
ἐκείνου ἥθος, ἠθέλησε νὰ τῷ στρέψῃ περιφρονητικῶς
τὰ νῦτα. Ἀλλὰ μέχρις οὗ εἶχε προεβῇ δὲν ἐδύνατο
πλεόν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ ἔτεινε τὴν παρεῖάν του
μετ' ἀποστροφῆς, ἥτις πολὺ διεσχέδαζε τὴν αὐτοῦ Με-
γαλειότητα. Ὁ δὲ Μακαρόνης ἐκύψε μὲ τρόπον λίαν
φιλόκαλον, καὶ ἔδωκε τὸ φίλημα.

Ὅταν δὲ ὑψώσεν ὁ Καστελμελχώρας τὴν κεφαλὴν,
εἶδε μακρόθεν τὸ βλέμμα τοῦ Βαλθάσαρ προσηλωμένον
ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐκφράζον περιφρόνησιν καὶ συμπάθειαν.

Ἀποσιωπώμεν πληθὺς παραδόξων δοκιμασιῶν, εἰς
ἃς ὑπεδελθὲν ὁ ὑποψήριος, ὡς καὶ τὴν μακρὰν καὶ πα-
τρικὴν δημηγορίαν τοῦ Ἀλφόνσου, χειροκροτηθεῖσαν,
ἐννοεῖται, ὑπὸ τῆς δημηγούρου.

Στενοχωρία συνέβηκε τὴν καρδίαν τοῦ Καστελ-
μελχώρου, ψυχρὸς ἰδρὼς ἀπέσταζεν ἐκ τοῦ μετώπου
του· καὶ οὐ μόνον ἔπασχε δι' ὅσους ὑπέμενεν ἐξευ-
τελισμοὺς ἐνώπιον τοσοῦτων θεατῶν, ἐξ ὧν οὐδεὶς
πλὴν τοῦ βασιλέως ἦν ἴσος του, ἀλλ' ἐνθυμεῖτο καὶ
τοῦ Βαλθάσαρ τοὺς λόγους, καὶ ἔτρεψε μὴ ὅλον τοῦ-
το τὸ ὄνειδος ἀποβῇ μάταιον δι' αὐτόν.

Ὁ δὲ Μακαρόνης ἐξ ἐναντίας ἐνετέρπετο εἰς τὴν
ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, καὶ οὔτε ἓνα τύπον.
οὔτε ἓν ἔθιμον δὲν παρέτρεχεν. Ἀλλὰ τοιαῦτα ἔθιμα
καὶ τύποι ὑπῆρχον πολλοί, διότι αἱ τελεταὶ αὗται, σκο-
πὸν ἔχουσαι τὴν διασχέδασιν τοῦ βασιλέως, ἐμιμοῦν-
το ἐπὶ τὸ κωμικώτερον τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα ὅλων τῶν
μυστικῶν ἐταιριῶν τῆς Γερμανίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ
τῆς Ἰταλίας, καὶ τὰς ἀρχαίας ἱπποτικὰς παραδόσεις.
Ἀνεμύγνυντο δ' ὅλα ταῦτα μετὰ ποικίλων τελετῶν, αἵ-
τινες ἀνεκάλουν τὴν ἀρχὴν τοῦ τάγματος, δηλ. με-
τὰ ξιφομαχίας, σφαιρομαχίας, πάλης, κ.τλ. διότι ἐνθυ-
μεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι διὰ τῆς ἐπιδεξιότητός των
εἰς τὰ γυμνάσματα ταῦτα οἱ ἀδελφοὶ Κόνται, οἱ γνή-
σιοι θεμελιωταὶ τῶν βωμολογιῶν τούτων, ὑπεδύθησαν
τὴν ἐννοίαν τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Καστελμελχώρας ἡρθάνετο τὴν ὑπομονὴν του

ἐξαντλουμένην, ὅτε περιστάσις τις ἐπέφερεν τὸ τέρμα
τοῦ μαρτυρίου του, καὶ τὸν ἀπῆλλαξε τῶν τελευταίων
δοκιμασιῶν.

Ὁ Κόντης εἰσῆλθεν αἶφνης εἰς τὴν αἴθουσαν, διέ-
σχισε σπεύδων τὸ πλῆθος, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν
Βασιλικὸν θρόνον.

— Τὰ πάντα καλῶς, ἐψιθύρισε διερχόμενος εἰς τοῦ
Ἀσκανίου τὸ οὖς.

Ἐπειτα δὲ ἀναβὰς τὰς βαθμίδας, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς
τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ὠμίλησε κρυφίως.

Ὁ Ἀλφόνσος τὸν ἐδέχθη κατ' ἀρχὰς μὲ πρόσωπον
κατηφές. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ αὐλικὸς ἐξήγγισε δε-
δντως τὴν ἀπουσίαν του, διότι τὸ μέτωπον τοῦ βασι-
λέως ἠθρίασε.

— Λοιπὸν ἐνήργησας διελασίαν προπαρασκευαστι-
κὴν; ἐρώτησεν ὁ βασιλεὺς τρίβων τὰς χεῖράς του.

— Ἐπιτρέψατέ με, Μεγαλειότατε, νὰ σὰς ἐμιλή-
σω περὶ τῆς συνεντεύξεώς μου μετὰ τῆς Βασιλομή-
τορος, ἀπεκρίθη ὁ αὐλικός.

— Αὖριον, Βιντιμίλλη, αὖριον τὰ σπουδαῖα . . .

Ἀπόψε, κυνῆγιον. Θὰ ἔχωμεν πλουσίαν ἄγρην;

— Ἡ ἄγρᾳ εὐρέθη, Μεγαλειότατε, καὶ ἡξεύρω ποῦ
νὰ τὴν ἐξανεγείρω.

— Πόσων κλάδων κέρατα;

— Δέκα κλάδων ἔλαφος. Ἡ ὥραιότερα σηνορίτα
τῆς Λισαβώνας, ὁ μαργαρίτης τῆς Πορτογαλλίας, νο-
μίζω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴν ἀργῶμεν.

— Ἀς πηγαῖν εἰς τὸ καλὸν λοιπὸν ἡ ὑποδοχῇ...
Σοὶ χαρίζομεν λοιπὸν τὸ ποτήριον τῶν βασιλικῶν
γαστριμάργων, ὅπερ περιέχει ἑξ γαλλικῆς φιάλας, καὶ
τὸ πῆδημα τοῦ ξίφους, ὃ μόνον ἡμεῖς εἰς τὸν κόσμον
δυνάμεθα ὁπωσὺν νὰ πηδήσωμεν. Πλησίασε.

Ὁ Καστελμελχώρας ἀνέβη τότε τὰς βαθμίδας, ἀ-
κολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου του, τοῦ
Παταυῦ ἱππότη. Ὁ δὲ Ἀλφόνσος, ἀναστὰς, ἐνευσε
πρὸς τὸν Κόντην, καὶ αὐτὸς ἔσυρε τὸ προῶνθεν ἀ-
νάκροκον παραπέτασμα, καὶ τὰ ἀγάλματα τοῦ Βάκ-
χου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐφάνησαν πεφωταγογημένα
λαμπρότατα.

— Κύριε κόρη, ἐπανέλαβεν ὁ Βασιλεὺς, ὁμνύετε
πίστιν εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ εἰς τὸν Βάκχον, εἰς
τὰς δύο χαριεστάτας ἡμῶν θεοτήτας;

— Ὁμνύω, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, βεβιασμένως
ὑπομειδιῶν.

— Ὁμνύετε νὰ διατηρήσητε ἀπαραιδιάτως τὸ μυ-
στικὸν τῶν ὄσων ἐναυῦθα εἶδατε καὶ ἠκούσατε;

— Ὁμνύω, εἶπεν ἀκόμη ὁ δὸν Λουδοβίκος.

— Ὁμνύετε, — καὶ τοῦτο εἶναι τὸ κυριώτερον, —
ν' ἀρνηθῇτε τὴν βοήθειαν τοῦ ξίφους σας εἰς πᾶσαν
γυναῖκα διωκομένην ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν σας, τῶν ἱπ-
ποτῶν τοῦ Στερεώματος, καὶ ἂν ἡ γυνὴ αὕτη ᾖ ἡ
μήτηρ ἢ ἡ μηστὴρ σας;

Σαρδωνικὸν βλέμμα προσῆλωσεν ὁ Κόντης εἰς τὸν
δυστυχῆ νεανίαν. Αὐτὸς δ' ὀπισθοδρομήσας, ἔμεινεν
ἀφωνος.

— Ὁμῶς ἀντ' αὐτοῦ, Κύριε Τοῦρνε, Οὐόλκε, ἡ
ἔτι, ἄλλο ἡρωϊκὸν ὄνομα φέρεις, διότι ἐλησμώνησα
τὸ ἐδικόν σου.

Ὁ Ἀσκανίος ἀμέσως ἔδωσε τὸν ζητούμενον ὄρκον.

— Γράψον ὅτι ὤμωσεν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς πρὸς
τὸν Γραμματέα τὸν συντάττοντα τὰ πρακτικὰ τῶν
ἐλεεινῶν αὐτῶν τελετῶν.

Λαβὼν δὲ τότε τὸ ξίφος τοῦ Ἀσκανίου, τὸ κατέ-
φερε μὲ δύναμιν κατὰ τῶν ὤμων τοῦ Καστελμελ-
χώρα, ἀνακαγχάσας, καὶ εἶπεν·

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Διαβόλου, καὶ συνεργείᾳ τῆς

Ἄφροδίτης καὶ τοῦ Βάκχου, κομητιδίων, σὲ διορίζω ἱππότην! . . . Εἰς τὸ κυνήγιον, Κύριοι! Ἐλελεῦ, ἔλελεῦ! !

Ὁ ἥχος τῶν σαλπικῶν ἠκούσθη ἀμέσως κρούων τὸ ἐμβατήριον, καὶ τὸ πλῆθος ὄλον τῶν αὐλικῶν, προπορευομένων τοῦ Βασιλέως, ἐξῆλθε θορυβωδῶς.

Ὁ Ἀσκάνιος ἔδραμε ἀμέσως πρὸς τὸ Βαλθάσαρ. — Ἰδοῦ, τῷ εἶπε, παλληκάρι, ἡ ὥρα. Ἀκολουθεῖ με, καὶ ἔσο ἑτοίμος.

Ὁ Βαλθάσαρ τὸν ἠκολούθησε σιωπῶν.

Ὁ δὲ Καστελμελχώρας ἔμεινε γονυπετὴς εἰς τὸ βάθρον τοῦ Βασιλικοῦ θρόνου, τεθορυβημένος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ διὰ τὰ διατρέξαντα. Ὅταν δὲ ἐσθέσθη καὶ ὁ τελευταῖος τοῦ σαλπίσματος ἥχος, ἀνέστη ἀποτόμως, καὶ

— Τοσαύτης αἰσχύνης, ἀνέκραξεν, εἶναι ὁ θρόνος ἀποζημιώσις ἐπαρκής; Ἀλφόνσε, Ἀλφόνσε! γίνομαι κατ' ἀρχὰς αὐλικός σου, ἀλλ' ἔπειτα . . .

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του, ἀλλ' ἡ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀναλάμψασα ὑπερφηφανείας ἀκτίς, ἐξῆγει ἀρκούντως τὴν κεκρυμμένην ἰδέαν του.

Ἀντὶ δὲ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Βασιλικὸν κυνήγιον, ἐζήτησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐκίνησε δρομαίως πρὸς τὸν οἶκον τῶν Σουζιδῶν.

II'.

Τὸ Βασιλικὸν κυνήγιον.

Ἴδομεν ὅτι ἡ κόμισσα Καστελμελχώρα εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποταθῇ πρὸς τὴν Βασιλομήτορα ἵνα ἀκυρώσῃ τὴν διαταγὴν τῆς ἐξορίας τοῦ Βασκογκέλλου, καὶ τῆς συζεύξεως τῆς Ἰνὲς μετὰ τοῦ Καστελμελχώρα. Ἀλλ' ἂν καὶ συνήθως καθ' ἐκάστην ἐσπέραν μετέβαιναν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Θεομήτορος, ὅπου κατῴκει Λουδοβίκα ἡ Γυσμανίς, τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκεῖνην δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς. Διότι ἀγαπῶσα περιπαθέστατα ἀμφοτέρους τοὺς υἱούς τῆς, ὅταν ἐνεθυμήθη ποῖον ὄνειδος ἔμελλε νὰ καλύψῃ τὸν πρωτότοκον, ἠσθάνθη ὡς μαχαιρόβλητον τὴν καρδίαν τῆς, καὶ σφοδρὸς τὴν κατέλαβε πυρετός. Δι' ὅλης δὲ τῆς νυκτὸς πικρόταται σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν νοῦν τῆς χήρας τοῦ Σούζα, καὶ ἡ μετὰ τῆς βασιλείσεως συνέντευξις αὐτῇ, πρὸς ἣν ἀπέβλεψε κατ' ἀρχὰς ὡς πρὸς ἀγγυραν σωτηρίας, τῇ ἐφάνετο ἤδη τρομερὸν καταφύγιον. Ἐν ᾧ ἡ δόνα Λουδοβίκα ὑπερηγάπα τὸν πρωτότοκόν τῆς Ἀλφόνσον, ἐν ᾧ ἠγνόει παντάπασι τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ ἠγεμόνος τὴν ἐκδιαίτησιν, αὐτῇ, ἡ Χιμένα, ἡ φίλη, ἡ πιστὴ σύμβουλος τῆς βασιλείσεως τῆς, ἔμελλε διὰ μιᾶς νὰ καταστρέψῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς, νὰ τὴν βυθίσῃ εἰς θλίψιν, νὰ ἐπιχύσῃ πικρίαν εἰς τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς τῆς ἡμέρας!

Ἡ ἰδέα αὐτῇ ἀνεβρίτικε τὴν θέρμην τοῦ πυρετοῦ τῆς. — Ἀλλ' ἂφ' ἐτέρου τίς, πλὴν τῆς βασιλείσεως, ἐδύνατο νὰ τὴν προστατεύσῃ κατὰ τοῦ βασιλέως; Καὶ μὴ εὐρίσκουσα δυνατὴν λύσιν τοῦ διλήμματος τούτου, ἠσθάνετο τοὺς λογισμούς τῆς ταραττομένους, καὶ τὸν νοῦν τῆς ἐνδίδοντα εἰς παραπροσύνην. Συγχρόνως δὲ καὶ ἡ ἀνησυχία τῆς περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Σίμωνος, κατευρασθεῖσα πρὸς ὥραν διὰ τῆς εἰδήσεως ἣν ἔσπευσε νὰ τῇ φέρῃ ὁ Βαλθάσαρ, ὅτι ἔσωσε τὸν νεανίαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπανήρχετο ζωηροτέρα καὶ βασανιστικώτερα κατὰ τὰς ὁδυνῆρας ἐκείνας στιγμὰς.

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε, καὶ τὴν εὖρεν ἀκόμη ἀγρυπνοῦσαν, πάσχουσαν καὶ εἰς σκέψεις βεβουημένην.

Τέλος ὁ πυρετός ἐνέδωκε, καὶ ἡ Χιμένα θερμὴν πρὸς τὸν θεὸν ἀποτείνασα προσευχὴν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ ῥιθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλείσεως, νὰ τὴν παρακαλέσῃ, ἀλλὰ φειδομένη ὅσον ἦν δυνατὸν τῆς υπολήψεως τοῦ Ἀλφόνσου, καὶ τῆς καρδίας τῆς δυστυχοῦς μητρὸς.

Καθ' ἣν λοιπὸν ὥραν μετέβαινε συνήθως εἰς τὴν μονὴν τῆς Θεομήτορος, ἀνέστη, καίτοι ἀκόμη ἀδύνατος, καὶ μετὰ τῆς δόνας Ἰνὲς, ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημά τῆς.

Καθ' ἐκάστην ἡ δόνα Χιμένα, ἅμα κατερχομένη τῆς ἀμάξης τῆς, εἰσῆρχετο ἀμέσως πρὸς τὴν βασιλίссαν. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην οἱ ὀπαδοὶ τῆς δόνας Λουδοβίκας δὲν τῇ ἐπέτρεψαν νὰ εἰσέλθῃ, διότι, τῇ εἶπον, πρὸ δύο ὥρῶν ἡ βασιλίсса συνεσκέπτετο μετὰ δύο τῶν μυστικοσυμβούλων τῆς καὶ ἐνὸς ἀπεσταλμένου τοῦ Βασιλέως. Ἡ κόμισσα ἐκάθησε τότε εἰς τὸν προθάλαμον καὶ περιέμενεν.

Ὁ ἀπεσταλμένος οὗτος τοῦ Βασιλέως ἦν ὁ Ἀντώνιος Κόντης Βιντιμῖλλης, ὅστις συμπληρώσας τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀλφόνσου εἰς αὐτὸν δοθέντα ἐνυπόγραφον χάρτην, ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ πρὸς τὴν χήραν Ἰωάννου τοῦ Δ', ὅτι ὁ Βασιλεὺς ὢν ἤδη ἐνήλιξ πρὸ πολλῶν μηνῶν, εἶχε σκοπὸν νὰ βασιλεύσῃ τοῦ λοιποῦ ἀνεξαρτήτως, καὶ ἀπῆτει νὰ ἐκδυθῇ τούντεῦθεν ἐπισήμως ἡ μήτηρ του τῆς ἀντιβασιλικῆς ἐξουσίας, καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ κατὰ τοὺς νενομισμένους τύπους καὶ ἐνώπιον συνελεύσεως τῶν μεγιστάνων τῆς Πορτογαλλίας, τὸ στέμμα καὶ τὴν σφραγίδα.

Ἡ βασιλίсса, ἀναγνοῦσα τὸ διάταγμα τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐξεπλάγῃ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὑπερηγάσθη, διότι πρὸ πολλοῦ ἐπεκαλεῖτο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀπαλλαγεῖσα τῶν δημοσίων φροντίδων, ἤβηλεν ἀναθέσει ὅλην ἑαυτὴν εἰς τὴν θείαν λατρείαν. Οὐχ ἤττον ὅμως εἰς περίστασιν τοσοῦτω σπουδαίαν δὲν ἠλθέλῃσε ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ μόνῃ ὅλην τῆς διαγωγῆς αὐτῆς τὴν εὐθύνην, καὶ μετακαλέσασα τὸν δὸν Μιγουέλον δὲ Μέλλον δὲ Τόρρες, πρωτοφάλην τῆς μητροπόλεως τῆς, ἐκκλησίας τῆς Λισαβώνας, καὶ πνευματικὸν τῆς, καὶ τὸν Μαρκέσιον Σαλδάναν, τοὺς δύο τακτικούς τῆς συμβούλους, συνεσκέπτετο μετ' αὐτῶν.

Ὁ Μαρκέσιος Σαλδάνας, συγγενὴς καὶ φίλος τοῦ ἀποθανόντος κόμητος Καστελμελχώρου, ἦν γέρον χαρκτηῖρος αὐστηροῦ καὶ φιλοδικαίου, ἀλλὰ πνεύματος φύσει περιορισμένου, ἡ ἐξησθενημένου ἐκ τῆς ἡλικίας, καὶ ἐπομένως μὴ ἐφικνουμένου τῆς ὑψηλῆς κρίσεως ἣν ἀπῆτει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀπὸ αὐτὸν ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς βασιλείσεως του. Ὁ δὲ δὸν Μιγουέλῃς ὁ Μέλλος ἐξ ἐναντίας ἦν ἱερεὺς σοφὸς συνάμα καὶ ἐμφρων, συμμετασχὼν ἄλλοτε τῆς ἀντιπράξεως Ἰωάννου τοῦ Σούζα κατὰ τῆς ἀγγλικῆς συμμαχίας, καὶ διὰ τῆς φρονήσεώς του συνδραμὼν πολλάκις Ἰωάννην τὸν Δ' εἰς τὰς δεινὰς περιπετείας τῆς βασιλείας του μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρικὸν θρόνον ἐπάνοδόν του. Καὶ ὁ μὲν Σαλδάνας τοσοῦτον ἡγάπα τὴν βασιλίссαν, ὥστε τὴν κρίσιν του ἐκἀνόμιζε πάντοτε κατὰ τὴν θέλησίν τῆς. Ὁ δὲ Μιγουέλῃς τοσοῦτον ἡγάπα τὴν πατρίδα, ὥστε πολλάκις ἐξετιθετο εἰς τὴν πρόσκαιρον τῆς ἡγεμονίδος του ἀγανάκτησιν, δοάκις ἐφρόνει ὅτι ὑπῆρτεται οὕτω τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου.

Ἐνώπιον λοιπὸν τῶν δύο τούτων συμβούλων ἐπανελάθεν ὁ Κόντης τὴν θέλησιν τοῦ Βασιλέως, ἀναγνοὺς τὸ διάταγμα. Ἐν τῷ ἅμα ὁ Σαλδάνας ἀπε-

φάνθη ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀλφόνσου ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ, ὡς ἔχοντος κατὰ τῆς Πορτογαλλίας τὸ σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τὸ δικαίωμα ν' ἀναλάβῃ πλέον τὰς ἡγίας τῆς κυβερνήσεως. Ἀλλὰ Μιγούελος ὁ Μέλλος ἀντεῖπε πρὸς τὴν γνώμην ταύτην μετὰ ζήλου πολλοῦ. Καὶ χωρὶς μὲν ν' ἀρνηθῇ τ' ἀναντιρρήτα δικαιώματα τοῦ Ἀλφόνσου, καθικέτευσε δμως τὴν βασιλισσάν νὰ συγκαλέσῃ τὰς βουλὰς, ὅπως συσχεθῶσι περὶ τοῦ συμφέροντος καὶ περὶ τοῦ πρακτέου εἰς τὴν ἐπίσημον ταύτην περίστασιν.

— Ἄν μοι ἐπετρέπετο νὰ ἐκφράσω τὴν ταπεινὴν μου γνώμην ἐνώπιον τῆς ὑπερενδόξου Μεγαλειότητός της, εἶπεν ὁ Κόντης, ἤθελα παρατηρήσει ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο ἐγκρινόμενον θέλει γίνεαι σύνθημα ἀνορθώσεως τῶν διαιρούμενων τὴν Πορτογαλίαν ἀλληλομάχων κομμάτων, καὶ ὅτι ἄλλην συμβουλήν δὲν ἤθελε δώσει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας δὸν Φίλιππος.

— Κύριε Κόντη, εἶπε μ' αὐστηρὸν ἦθος ὁ δὸν Μιγούελος, ὑπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς συμβουλαὶ τῶν θανασιμωτέρων ἐχθρῶν εἰσὶ προτιμητέαι τῶν συμβουλῶν φίλου ἀπίστου. Ἄν εἰς μόνος ἄνθρωπος ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν ἀλλήν Ἀλφόνσου τοῦ ΣΤ'. — καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἴθε σεῖς, κύριε, — ἤθελα γνωμοδοτήσῃ νὰ παραδώσῃ ἀμέσως ἀπόψε ἡ βασιλισσα τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας τοῦ Μεγαλειοτάτου υἱοῦ της.

Ὁ Κόντης ἐμειδίασε προπετῶς καὶ ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ.

— Ἦσυχία, κύριοι, εἶπεν ἡ βασιλισσα.

Λουδοβίκα ἡ Γυσμανὶς εἶχεν ἦθος τόσον ἀληθῶς ἀξιοπρεπὲς καὶ βασιλικόν, ὥστε ὁ αὐλικὸς ἔκλινεν ἀμέσως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπων.

— Μαρκέσιε Σαλδάνα, ἐπανελάβην ἡ βασιλισσα, καὶ ὑμεῖς δὸν Μιγούελε Μέλλε, σὰς εὐχαριστῶ. Ἐπειδὴ διχογνωμεῖτε, ἔχω δὲ πρὸς ἀμφοτέρους ὑμᾶς ἔσσην ἐμπιστοσύνην, διὰ τοῦτο θ' ἀποφασίσω κατ' ἰδίαν μου ἔμπνευσιν.

Διαβάσα δὲ τὴν αἴθουσαν μὲ στερεὸν βῆμα, ἐγονάτισεν εἰς τὸ προσευχητήριόν της, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς βεθυθισμένη εἰς εὐλαβῆ θεωρίαν.

Ὅταν δ' ὤψασε τὴν κεφαλὴν της, εἶχεν ἀποφασίσει.

— Δὸν Μιγούελε δὲ Μέλλε δὲ Τόρρες, εἶπε, σὰς ἐπιτάττομεν νὰ συγκαλέσῃτε αὐριον κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τὸν Ἰνφάντην τὸν δευτερότοκον βασιλόπαιδα, τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ κράτους, τοὺς βαθμοῦχους, τοὺς συμβούλους, τοὺς διοικητὰς τῶν φρουρίων καὶ πόλεων, τοὺς μεγαλοκτήμονας, τοὺς εὐπατρίδας, τὸν κληρὸν, τοὺς ταξιάρχας καὶ τοὺς δημάρχους ὅσοι πάρισιν ἦθῃ ἐν Λισαβῶνι. Ἐνώπιον δ' ὄλων τούτων τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν συνηγμένων, ὡς διατάττει τὸ σύνταγμα, ἀντὶ τῶν βουλῶν τοῦ κράτους, ἐν περιπτώσει κατεπηγουσίας, θέλωμεν κηρύξει τὴν ἀπόφασίν μας.

Ταῦτα δ' εἰπούσα, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, καὶ ὁ Μαρκέσιος τὴν ἐφίλησεν εὐσεβάστως. Ὁ δὲ δὸν Μιγούελος προσεκύνησε, σταυρώσας τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στήθος, καὶ ἀμφοτέροι ἐξῆλθον, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Βιντιμίλλη. Ἐνῷ δὲ διέβαιnen οὗτος διὰ τοῦ προθαλάμου, εἶδε τὴν κόμισσαν καὶ τὴν νέαν Καθαυάλην.

— Εὐδαίμων ἡμέρα! εἶπε κατ' ἐαυτόν. Αὐριον ὁ Ἀλφόνσος ἀπόλυτος τῆς Πορτογαλλίας κύριος, καὶ ἐγὼ κύριος τοῦ Ἀλφόνσου. Ἀπόψε κυριεύω τὴν γυναῖκα ἥτις θέλει εἶσθαι τῆς τύχης μου ἡ ἐσχάτη βαθμὶς, καὶ ἐκδικεῖμαι κατὰ τοῦ μισητοῦ ἐκείνου Καστελμελχώρου, ὅστις κινδυνεύει νὰ μ' ἀφαιρήσῃ τοῦ Βασιλέως τὴν εὐνοίαν. . . Εὐδαίμων ἡμέρα.

Καὶ ἀναβὰς εἰς τὴν ἄμαξάν του, ἔδραμε ταχέως πρὸς τ' ἀνάκτορα τῆς Ἀλκαντάρας.

Ἡ δὲ κόμισσα ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀκόμῃ εἰς τὸν προθάλαμον, ἐλπίζουσα ὅτι ἡ βασιλισσα ἤθελε τὴν καλέσει. Ἀλλ' ἡ δόνα Λουδοβίκα, βεθυθισμένη εἰς λογισμοὺς περὶ ἧς εἶχε λάβει σπουδαίας ἀποφάσεις, ἐσκέπτετο καὶ προσηύχετο. Μία δὲ τῶν ὁπαδῶν της ἦλθε πρὸς τὴν κόμισσαν καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ἡ βασιλισσα δὲν ἐδύνάτο νὰ τὴν δεχθῇ ἐκείνην τὴν ἐσπέραν.

Αἱ δύο κυρίαι ἐπανῆλθον τότε εἰς τὸ ὄχημά των. Τὸ ἀνακλητήριον εἶχεν ἤδη ἤχησει, καὶ φως εἰς τὰς ὁδοὺς οὐδαμῶς δὲν ἐφαίνετο. Μακρόθεν δὲ κατὰ τὸ μέρος τῆς πόλεως ἡκούετο θόρυβός τις παράδοξος, ὡς θηρευτικὸν σάλπισμα, ἤχουν, διαλείπων, καὶ πάλιν ἤχουν. Ὁσάκις ἡ συνοδεία τῆς χήρας τοῦ Σούζα διήρχετο ἐμπρὸς ὁδοῦ τινος ἀγούσης πρὸς τὸ τῆς Ἀλκαντάρας προάστειον, ἤκουε τόνους αἰφνηδίου, καὶ ἅμα διέβαινε τὸ στόμιον τῆς ὁδοῦ, δὲν ἤκουε πλέον τίποτε.

Διὰ τοὺς μεμνημένους εἰς τὰ ἔθιμα τῆς αὐλῆς, τὸ σύμπωμα τοῦτο ἦν προμήνυμα τρομερὸν καὶ βέλαιον. Ἀλλ' οἱ ὑπηρέται τοῦ Σούζα καὶ ἡ δέσποινα των ἤρχοντο ἀπὸ τὸ φρούριον τοῦ Βασκογκέλλου δι' ὃ ἤκουσαν τοὺς ἤχους τούτους χωρὶς νὰ προσέξωσι, καὶ χωρὶς νὰ σπεύσωσιν. — Ἦσαν δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, ἐφιπποὶ ὄλοι καὶ ἔνοπλοι, καὶ δὲν ἐνόμιζον ὅτι ὑπάρχει ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος ἐν μέσῳ πόλεως εἰρηνικῆς καὶ τόσον ἐνωρὶς τῆς νυκτός.

Ἐν τούτοις δὲ προυχώρησι ταχέως ὁ θόρυβος, καὶ διεκρίνετο ἤδη κρότος ἱππίων βημάτων. Παραλλάζοντες δὲ τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ, οἱ ἱππεῖς τῆς χήρας τοῦ Σούζα εἶδαν αἰφνης, ὡς ἑκατὸν βήματα ἐμπρὸς των, δέκα ὡς δώδεκα ἱππεῖς καλπάζοντας, καὶ ἀναμμένας δάδας κινουῦντας. Συγχρόνως δὲ πολίται τινὲς περίτρομοι καὶ ἀσθμαίνοντες, διέβησαν δραμόντες παρὰ τὴν ἄμαξαν, καὶ ἔκραζον.

— Φυγὴ, φυγὴ! . . . τὸ βασιλικὸν κυνήγιον!

Τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο ἦν διαβόητον, ὥστε ἡ συνοδεία ἐνόησε τὸν κίνδυνον, καὶ ἠθέλησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Ἀλλ' οἱ ἱππεῖς, ἅμα ἰδόν τὴν ἄμαξαν, ἔσβυσαν ἀμέσως τὰς δάδας, ἀνακράζοντες· ἐλελεῦ, ἐλελεῦ! — Συγχρόνως λόχος Εὐσταθίων ἡ πεζῶν στρατιωτῶν τῶν βασιλικῶν περιπόλων, προέκυψεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡ ἄμαξα περιεκυκλώθη διὰ μιᾶς πανταχόθεν.

Οἱ Κομπασταὶ ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνοντες, ἅμα ἐπέπесαν κατὰ τῆς μικρᾶς συνοδείας, συνετάραξαν τοὺς ὁπαδοὺς τῆς κομίσσης. Ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν ὄλοι πολεμισταὶ παλαιοὶ καὶ ἀνδρείοι, συστρατιῶται τοῦ κόμητος Ἰωάννου, ὥστε ἀμέσως παρετάχθησαν πάλιν, καὶ ὁ ἀμαξηλάτης καὶ οἱ δὺ ὑπηρέται, καταβάντες ἀπὸ τὰς ἑδρας των, ἔσυραν τὰ ξίφη, ἔτοιμοι νὰ προμαχῆσωσι τοῦ ὀχήματος. Ὁ συμπλοκὴ ἤρχισε τότε αἱματώδης καὶ ζωηρὰ, καὶ ἐκινδύνευε νὰ παραταθῇ, διότι τὸ βαθὺ σκότος ἐβοήθει τὸν μικρὸν ἀριθμὸν, ὅτε αἰφνης ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἀντήχησαν νέα σαλπίσματα, ἀναγγέλλοντα νέαν βοήθειαν εἰς τοὺς προσβάλλοντας.

Ἡ κόμισσα, γενναία καὶ ἄτρομος πάντοτε, προέκυψεν ἐκ τῆς θυρίδος.

— Κύριοι, εἶπε· τί σημαίνει ἡ αἰσχροτης αὐτῇ;

— Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ! ἀπεκριθὲν ἐκ τοῦ πλησίον ἡ ἰσχνὴ Ἀλφόνσου τοῦ Σ'. φωνή.

— Δὲν ἤξεύρετε τίνα προσβάλλετε, ἐπανελάβην ἡ δόνα Σιμένα. — Εἶμαι ἡ κόμισσα Καστελμελχώρα.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς· τὸ κομητιδίον δὲν μᾶς εἶπεν ὅτι ἦν νυμφευμένον. Τοῦτο λέγεται προδοσία! Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ!

Καὶ ἡ μάχη ἐξηκολούθησε, παροξυνομένη ὑπὸ τῶν κραυγῶν τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ διοικητοῦ τῶν περὶ πόλων.

Πολλοὶ τῶν προμάχων τῆς κομίσσης εἶχον φωνεῖν ἤδη, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ βραχίονες ἀπηύδουν, ὅτε ἄνθρωπος γιγαντιαῖος τὸ σῶμα, καὶ φέρων στολὴν τῶν βασιλικῶν Κομπαστῶν, προσελθὼν τῆς γραμμῆς αὐτῶν, ἀφώπλισεν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν τῶν μαχομένων ἀκόμη παρὰ τὴν πλευρὰν τῆς ἀμάξης, καὶ βιαίως σείσας τὴν θύραν αὐτῆς, τὴν ἤνοιξε, καὶ εἰσήγαγε τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς.

Ἡ δόνα Ἰνὲς ἐρρίφθη ὀπίσω φρίττουσα, καὶ αὐτὴ ἡ κόμισσα ἔμεινεν ἐντρομος.

— Τίς ἀπὸ σᾶς εἶναι ἡ μνηστὴ Σίμωνος τοῦ Βασκογκέλλου; ἐρώτησεν ὁ ἄνθρωπος αὗτος.

— Θὰ τολμήσῃς ν' ἀρπάξῃς τὴν κληρονόμον τῶν Καδαυάλων; ἀνέκραξεν ἡ κόμισσα.

— Διὰ τί ὄχι; εἶπε ψυχρῶς ὁ βασιλικὸς Κομπαστής.

Ἡ δόνα Χιμένα ἐνθυμήθη τότε ὅτι εἶχε πού ἀκούσει καὶ τὴν φωνὴν καὶ τὴν λέξιν αὐτῆν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ τρόμου δὲν ἐδοκίμασε καὶ ν' ἀναπολήσῃ τόπον καὶ χρόνον, ἀλλὰ προκύψασα, ἐκάλυψε τὴν νεάνίδα μὲ τὸ σῶμά της.

— Διὰ τί ὄχι; ἐπανέλαβεν ὁ Βαλθάσαρ, ἂν δὲν ἔχω ἄλλον τρόπον τοῦ νὰ τὴν σώσω; . . Μὴν ἀργώμεν, κυρία! εἶναι βία, καὶ μίαν μόνην ἡμπορῶ νὰ σώσω, τὴν νύμφην τοῦ Βασκογκέλλου.

— Τίς εἶσθε;

— Δὲν ἤξεύρετε τὸ ὄνομά μου, διότι σᾶς ἔστειλα ἐπιστολὴν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνην σᾶς ἔδωκα συμβουλὴν, ἀλλ' ἐπεριφρονήσατε τὴν συμβουλὴν μου, καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἐξήλθατε . . . Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ σας, μὴ βραδύνετε!

Οἱ νυκτερινοὶ θηρευταὶ εἶχον τέλος ὑπερισχύσει, καὶ ἡ ἄλλη θύρα τῆς ἀμάξης ἠνοιχθῇ βιαίως.

— Ποῦ εἶναι ὁ φίλτατος Βιντιμιλλης; ἔλεγεν ὁ Ἀλφόνσος. Σάλπιγγες, τὸ σάλπιγμα τοῦ φόνου! . . Εἶναι νοστιμώτατον πρᾶγμα!

— Θύγατερ! ἀθλία μου κόρη, ἀνέκραξεν ἡ κόμισσα καταπεπληγμένη.

Ἀλλὰ νευρώδης βραχίον τὴν ἔσπρωξε, καὶ ὅταν ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἡ Ἰνὲς δὲν ἦν πλέον ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Αἱ δᾶδες εἶχον ἐκ νέου ἀναρθῇ, καὶ τὸν ἀέρα ἐπλήρουν θορυβωδῶς συγχρυσόμεναι βλαστημίαι, φωναί, οἰμογαὶ καὶ σαλπίσματα. Ἡ δὲ κόμισσα, ῥιφθεῖσα πρὸς τῆς ἀμάξης τὴν θύραν, καὶ ζητοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ ἦν ἡ Ἰνὲς, ἰδοὺ τί εἶδε!

Εἶκοσι περίπου βήματα ἐμπρὸς της, ἀνὴρ μεγάλσωμος, οὗ ὅμως τὸ πρόσωπον δὲν ἐφαίνετο, ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν δόναν Ἰνὲς, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ μακρὸν ξίφος του. Περιστοιχίζετο δὲ ὑπὸ πλήθους πολλοῦ ἀνθρώπων οἵτινες ἐγέλων, ἐσκίρων καὶ ἤθελον νὰ τῷ ἀρπάξωσι τὴν ἄγραν του.

— Ἐλεος, κύριε, ἔλεος! ἐφώναζεν ἡ κόμισσα, λειποθυμοῦσα. Εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ Ἰνὲς. Φονεύσατε αὐτὴν τὸν ἄρπαγα τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὴν ὀχλοβοῆν.

Ὁ Βαλθάσαρ, εἶπεν ἤδη ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ ἄρπαξ, ἀπέκρουεν ἡσυχῶς τοὺς συντρόφους του, καὶ ἐκαιροφυλάττει πότε νὰ διασκεδασθῇ ὀλίγον τὸ πλῆθος. Ἡ δὲ κόμισσα θεώρει ἡμιθανῆς ὑπὸ φρίκης τοὺς ἀνθρώπους τούτους, ἐρυθροὺς τὰς ὄψεις ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν τῶν λαμπάδων, καὶ ὁμοιάζοντας θαίμο-

νας συνομῶσαντας κατὰ τῆς ἀσθενεῖς της Ἰνὲς· οὐχ ἦτον ὅμως ἐθεώρει πάντοτε, καὶ ἡ ἐλπίς δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν.

— Ὁ βασιλεὺς, ἔλεγεν, ὁ βασιλεὺς θέλει ἔλθει.

— Ὡραία κυρία, εἶπε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ἀλφόνσος, ὅστις ἤσχαλλε περιμένων πρὸ τινος καιροῦ εἰς τὴν ἄλλην τῆς ἀμάξης θύραν. — Δὲν θὰ μᾶς δεῖξετε τὸ ὠραῖόν σας πρόσωπον;

Καὶ ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χειρὰ της.

— Ὅπισω! ἐκραξεν ἡ δόνα Χιμένα, ἀναλαβοῦσα ὄλην της τὴν δραστηριότητα. — Τίς εἶσαι σὺ, ὅστις τολμᾷ νὰ ἐγγίσης τὴν χήραν τοῦ Ἰωάννου Σούζα;

— Εἶμαι μόνον ὁ υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Δ'. ἀπεκρίθη ὁ Ἀλφόνσος μετ' εἰρωνικῆς ταπεινότητος.

— Ὁ Βασιλεὺς! ἐπιθύρισε καταπεπληγμένη ἡ κόμισσα.

— Ἀφετε νὰ διέλθῃ ἡ ἄγρα τοῦ Βασιλέως! ἀνερώνησε στεντορίως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Βαλθάσαρ, καὶ ἐσκίρτησεν εἰς τὰ ἐμπρός.

— Τότε στρέψασα τὴν κεφαλὴν ἡ δόνα Χιμένα, δὲν εἶδε τὴν Ἰνὲς πλέον.

— Ἠρπάγῃ! εἶπε· καὶ σὺ, σὺ, ὁ Βασιλεὺς! Ἀ! ἐπικατάρτος ἔσο!

Καὶ αἰσθανθεῖσα τὰς τελευταίας δυνάμεις της ἐκλιπούσας μετὰ τῆς τελευταίας ἐλπίδος της, ἔπεσεν εἰς λειποθυμίαν ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Εἰς δὲ τὴν θέσιν ὅπου ἐγκατελείψαμεν τὸν Βαλθάσαρ ἐγένετο ταραχὴ μεγάλῃ· διότι αὗτος βλέπων ὅτι τὸ πλῆθος ἀντὶ νὰ ἐλαττωταὶ ἠῤῥαξαν ἐξ ἐναντίας ἀδιακόπως πέριξ του, μετέβαλεν αἰφνης σγέδιον, καὶ ἀφῆκε τὴν κραυγὴν ἣν ἡ κόμισσα ἤκουσε.

Συγχρόνως δὲ κινῶν τὸ βαρὺ ξίφος του, ἐρρίφθη εἰς μέσον τὸν θμίλον, τὸν διέσχισε κατ' εὐθείαν, ὡς συνθλατὴ τηλεβόλου σφαῖρα τρυφεροῦς καὶ πικνοῦς βλαστοῦς νέου ἄλλους συμφύτου.

Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν, καὶ ὁσάκις τὸν ἀπῆντα τις καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐπανελάμβανε τὸ ἐπιρῶνιμα.

— Ἀφετε νὰ διέλθῃ ἡ ἄγρα τοῦ Βασιλέως!

Καὶ ὁσάκις τὸ ὑψωμένον ὅπλον του ἐπιπτεν, ἐπιπτε καὶ τὸ ἐμπόδιον μετ' αὐτοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς ὁδὸν σκοτεινὴν καὶ ἔρημον, μὴ ἔχων οὐδὲν πλέον ἐμπρὸς του· ἀλλ' ὀπισθεν τοῦ εἰς ἄνθρωπος τὸν παρηκολούθει.

— Περίμενέ με, περίμενέ με ὀλίγον, καλὸν παληκάρι! Οἱ ἥρωες τοῦ Ἀρίστου, τοῦ θεοῦ συμπατριώτου μου, ἦσαν παιδιὰ παραβαλλόμενοι μετὰ σοῦ. Ὡ! τὴ θαυμαστὴ κωμῶδι! καὶ πῶς ἀνδρεῖς μου τοὺς διώρθωσας! . . . Καὶ περίμενε λοιπὸν ὀλίγον διὰ ν' ἀναπνεύσω καὶ νὰ γελάσω κ' ἐγώ.

Ἀλλ' ὁ Βαλθάσαρ ἔκαμνε τὸν κωφὸν, καὶ ἔτρεχε πάντοτε.

— Περίμενέ λοιπὸν, ἐπανελάμβανε ὁ ἄλλος. Δὲν γινώριζεις τὸν φίλον καὶ σύντροφόν σου Ἀσκάνιον Μακαρόνην, ὅστις σ' ὑπεσχέθη εἰκοσι νέα δομβλόνια, καὶ εἶναι ἀνυπόμονος νὰ σοὶ τὰ μετρήσῃ; . . Ἀ! περίμενε.

Ἀλλ' ὁ Βαλθάσαρ δὲν περίμενε, καὶ ὁ Ἀσκάνιος ἤρχισε νὰ ὑποπτεῖται· διότι ὁ φίλος καὶ σύντροφός του ἔτρεχε διεθυνόμενος ὄχι πρὸς τὴν Ἀλκαντάραν, ἀλλὰ πρὸς τὴν κάτω πόλιν. Τότε ὁ Ἰταλὸς ἐπετάχυνε τὸ βῆμά του, καὶ ὅσον καὶ ἂν ἔσπευδεν ὁ Βαλθάσαρ, ἐπειδὴ τὸ φορτίον του τὸν ἐμπόδιζεν, ὁ Ἀσκάνιος τὸν ἐπρόφθασε μετ' ὀλίγον.

— Έχασες τὰς φρένας σου, καλέ μου φίλε καὶ σύντροφε; εἶπεν ἱστάμενος ἐμπρὸς του, καὶ ἀποκλείων τὸν δρόμον του. — Ἡ γιγαντομαχία σου βεβαίως σ' ἐτάραξε τὸν ἐγκέφαλον. Ὅπισω, ἴππε ἀνάθεκτε. Ἐχουμεν πολλὸν δρόμον ὡς νὰ φθάσωμεν εἰς τ' ἀνάκτορα.

— Πηγαίνετε εἰς τ' ἀνάκτορα; ἐρώτησεν ἀταράχως ὁ Βαλθάσαρ, καταθεὶς τὸ φορτίον του εἰς λιθίνην ἑδραν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον.

— Βέβαια εἰς τ' ἀνάκτορα, καὶ μαζὶ σου, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Παταύος.

Ἡ Ἰνὲς εἶχε λειποθυμήσει, ἀλλ' αἰσθανθεῖσα τὸ ψῆχος τοῦ λίθου, ἐφ' οὗ τὴν κατέθεσεν ὁ Βαλθάσαρ, ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της.

— Μητέρα! . . . Σίμων! . . . λυτρώσατέ με, ἐπιθύρισε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ.

— Ἦσυχάσατε, κυρία, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ. Τοῦ λοιποῦ ἐμεῖ ἔχετε φύλακα, καὶ εἰμαι τοῦ Βασκογκέλλου ὁ πιστότατος ὑπηρέτης.

— Εὐχαριστῶ, ὦ! σ' εὐχαριστῶ! εἶπεν ἡ Ἰνὲς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν πάλιν.

— Ὁ κολοσσὸς αὐτὸς εἶναι χρυσοῦς ἄνθρωπος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀσκάnios. Μάχεται ὡς τὸν Ἡρακλῆ, καὶ ψεύδεται σχεδὸν ὡς ἐμέ . . . Ἐμπρὸς, ἀνδρείε μου, ἐπανελάθεν ἔπειτα μεγαλοφῶνως.

— Κύριε Ἀσκάnios, ἀπήντησεν ὁ Βαλθάσαρ, δὲν ἔχουμεν τὸν ἴδιον δρόμον νὰ πορευθῶμεν.

— Ἀστείζεσαι; ἀνέκραξεν οὗτος, ἀναλαβὼν πάλιν ὅλας τὰς ὑποφίας του.

— Σπανίως ἀστείζομαι, καὶ ποτὲ μετὰ τῶν ὁμοίων σας. Ἦκούσατε τί εἶπα εἰς τὴν κυρίαν ταύτην; Εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ἀσκάnios ὑποβλέψας τότε τὸν Βαλθάσαρ, ἐνόμισεν ὅτι εἶναι ἀφύλακτος, ὅθεν καταβιάσας αἶφνης τὸ ξιφίδιον τοῦ ἀπὸ τῆς χειρὶδος εἰς τὴν χεῖρά του, ἐσκόπευσε, καὶ τὸ ἐτόξευσεν εὐθὺ κατὰ τῆς καρδίας τοῦ σαλπικτοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ τὸν Μακαρόνην, ἂν καὶ ἀπράγμων ἐφαίνετο ὁ Βαλθάσαρ δὲν τὸν διέφυγεν ὁμως οὐδὲν τῶν κινήματων τούτων, καὶ κλίνας πλαγίως, ἀπέφυγε τὴν μάχαιραν, ἣτις ἐνεπίγῃ βαθέως εἰς τὰ θρόνα θυρώματα τῆς παραιεμένης πόλεως. Καὶ πρὶν ἢ δυνῆθαι νὰ φύγῃ ὁ Ἰταλὸς, ὁ Βαλθάσαρ τῷ κατέφερε κατὰ κεφαλῆς πληγὴν μὲ τὸ πλατὺ τοῦ ξίφους του, καὶ τὸν ἄφησεν ἀναισθητὸν κατὰ γῆς.

Τοῦτο δὲ ποιήσας, ἐτράπη ἐκ νέου εἰς φυγὴν.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, μείνας ὅπου τὸν ἀφήσαμεν, πλησίον τῆς ἀμάξης τῆς κομίστης, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς, καὶ εἶδεν ὅτι ἦ δόνα Χιμένα ἦν μόνη. Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἤλθεν ὁ Κόντης τεταραγμένος καὶ τεθλιμμένος, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἡ νεωτέρα τῶν δύο κυρίων εἶχε φύγει. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θλίψεως ἔκρυπτεν ὁ αὐλικὸς μεγάλην χαρὰν, καὶ δυσκόλως ἐδύνατο νὰ τὴν καθέξῃ ἐντὸς του, διότι ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τὴν νέαν Καδαυάλην εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Καὶ τῷ ὄντι εἶχε προπαρασκευάσει τὰ πάντα καλῶς, καὶ τὸ τέχνησμά του καλοῦ ἱππότου τοῦ Παταίου ἐπρεπε νὰ ἐπιτύχῃ κατὰ πιθανότητα πᾶσαν. Ἀλλ' ὁ καλὸς ἐσχεδιάζετο χωρὶς τὸν Βαλθάσαρ.

— Φίλε Βιντιμίλλη, εἶπε χασμῶμενος ὁ βασιλεὺς, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἤξεύρεις νὰ μὲ διασκεδάζῃς πλέον.

Ὅλοι οἱ διάφοροι εἰς τὰς διαφόρους λεωφόρους ἐνεδρεύνοντες λόχοι εἶχον συνέλθει, ὡς ἂν ἐπρόκειτο πρὶ ἀληθοῦς κυνηγίου εἰς τὰ δάση, εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γενικῆς συνελεύσεως, καὶ ὁ Κόντης παρέτήρησεν ὅτι ἡ δημοσία αὕτη ἔκφρασις τῆς βασιλικῆς

δυσμενεῖας προεκάλεσε μειδιάμα εἰς ὅλον τὰ χεῖλη· ἀλλὰ τὸν παρηγόρησεν ἡ ἐνθύμησις τοῦ δουκάτου τῆς Καδαυάλης, καὶ ἐφαντάζετο ἤδη τὴν Ἰνὲς φυλαττομένην εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ τὸν πιστὸν Ἀσκάnios ψάλλοντα πρὸς αὐτὴν τὸν ἔπαινον τοῦ παντοδυνάμου κυρίου Βιντιμίλλη, ὅστις διὰ τῆς βίας, καὶ τὴν ζωὴν του διακινδυνεύσας, τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως.

— Πότε ἀπέτυχε τοιοῦτον διήγημα ἐπὶ τῆς καρδίας νέας κόρης; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ αὐλικός.

— Ἀπέμαθες νὰ εἶσαι ἀστείος, ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς. Πρὸ ἀπείρου καιροῦ δὲν σ' ἤκουσα πλέον νὰ δυνῆς τοὺς εὐγενεῖς σου προγόνους. Ἦτον νοστιμώτατον πρᾶγμα.

— Ἡ Μεγαλειότης Της ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χλευάζῃ τὸν ἀφωσιωμέτον της δοῦλον, εἶπεν ὁ Κόντης καταστελλών τὸ πείσμα του. — Διατάττετε νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ κυνήγιον;

Ὁ βασιλεὺς ἔχασμῆθη ὡς νὰ ἤθελε νὰ διασπάσῃ τὰς σιαγῶνάς του. Ἦν δὲ τοῦτο ὀλέθριον σύμπτωμα.

— Θέλω νὰ κοιμηθῶ, εἶπεν. Εἶσαι καλὸς ὑπηρέτης, Κόντη, ἀλλ' ἤρxisες νὰ γίνεσαι πολλὰ πληκτικὸς. Τὸ κομητιδίου ἐκεῖνο ἔχει περισσότερον πνεῦμα εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλόν του ἢ ἐγὼ εἰς ὅλον τὸ σῶμά μου.

— Βασιλεῦ, ἤρxisε λέγων ὁ Κόντης . . .

— Οἱ εὐγενεῖς πρόγονοί σου ἐδείχθησαν φειδωλοὶ πρὸς σὲ κατὰ τοῦτο. — Ὁ Ἰωάννης ὁ ἀδελφός σου ἦτον καλλήτερος, κ' ἐκεῖνος ὁμως δὲν ἤξιζε πολὺ πρᾶγμα . . . Πήγαινε, φίλε μου, καὶ πήγαινε τὸν ἀγῦρισον.

Ὁ Κόντης ἔκλινε μέχρι γῆς, οἱ δὲ αὐλικοὶ, ἐπαμφοτερίζοντες μετὰ τῆς πρὸς τὸν αὐλικὸν ἀπεχθεΐας των, καὶ τοῦ φόβου των μὴ τὴν ἐπαύριον λησμονήσῃ ὁ βασιλεὺς τὴν στιγμιαίαν αὐτὴν δρῆγὴν του, τῷ ἠνέωξαν τὸν δρόμον μετὰ ψυχρᾶς ὑποκλίσεως.

— Αὖριον ὁ Ἀλφόνσος θὰ βασιλεύσῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μετ' ἀπελπισίας ὁ Κόντης, διευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἀλκαντάραν. — Μὲ ἀποβάλλει, καὶ ἐγὼ ἡργάσθην πρὸς ὄφελος ἄλλου!

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, ἃς μοὶ σέrouν τὸ κομητιδίου, ζῶν ἡ νεκρόν. Τὸ θέλω! μὲ διασκεδάζει . . . Ἐν τούτοις, ἡ κυρία ἐκεῖνη ἐδῶ εἰς τὴν ἀμαξίαν δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι γυνὴ του, διότι χθὲς καθυπεβλήθη εἰς τὴν ὑπογραφὴν μου διαταγῆτις . . . Εἶναι ἡ μήτηρ του, κύριοι. Ὁδηγήσατε τὴν κόμισσαν εἰς τὴν κατοικίαν της μετὰ τῆς ἀνηκούστης τιμῆς, καὶ ζητήσατέ τὴν συγγνώμην ἐν τῷ Ἡμετέρῳ Βασιλικῷ ὀνόματι . . . Καὶ τοῦτο διὰ τὸ κομητιδίου, μήπως καὶ θυμώσῃ . . . Τὸ φορεῖόν μας, καὶ ἐμπρός!

ΙΔ'.

Ἀνδραγαθήματα τῶν δημοτῶν τῆς Λισαβώνας.

Ἐ εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ οἴκου τοῦ Σούζα, ἣν ἤδη γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης, εὗρισκοντο ὁμοῦ ὁ κόμης Καστελμελχώρας, καὶ Σίμων ὁ Βασκογκέλλος. Ὁ Σίμων εἶχε περιμένει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸν Βαλθάσαρ. Ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ καταστελῇ τὴν ἀνυστήν του, περιεδύθη τὸν μανδῦαν του περὶ λόγων ἄρας, καὶ διηυθύνθη πρὸς τῆς μητρὸς του τὸν οἶκον, ὅπου τὴν μὲν κόμισσαν δὲν εὔρε, διότι εἶχεν ἀναχωρήσει, εἶδεν ὁμως τὸ γραμματίον τοῦ Βαλθάσαρ ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὸ ἀνέγνω.

Μίαν ὀλόκληρον ὥραν περιέμεινε μόνος, καὶ σπα-

ρατιόμενος ἀπὸ ψυχῆς ἀνησυχίαν. Τέλος δὲ ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Καστελμελχώρας.

Ἦν ὠχρὸς, καὶ τὰ τεταραγμένα του βλέμματα κατήγγελλον τοῦ νοῦς του τὴν πάλιν. Ὡς δὲ εἶδε τὸν Σίμωνα, ὠπισθοδρόμησεν ὡς ἐμβρόντης.

— Σὺ ἐδῶ! εἶπε δειλῇ τῇ φωνῇ.

— Σύνελθε, δὸν Λουδοβίκε, εἶπεν ἡρέμως ὁ Σίμων. — Μὴ φοβοῦ ἐπιπληξῆς ἀπὸ ἐμέ... Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μας; ποῦ εἶναι ἡ Ἰνές;

— Ἐμὲ ἐρωτᾷς! ἀπεκρίθη ὁ Καστελμελχώρας. Μὲ λέγουν ὅτι μοὶ ἀφηρπάγη ἡ Ἰνές, καὶ σ' εὑρίσκω ἐδῶ...

— Ἡρπάγη! ἐπανελάθεν ὁ Βασκογκέλλος.

— Λοιπὸν δὲν τὴν ἤρπασες σὺ;

— Ἀδελφε, εἶπεν ὁ Σίμων, καὶ ἡ φωνή του ἔτρεψε, — ἤθελες νὰ μὲ βλάβῃς μεγάλως; ἤθελα ἡ βλάβη αὕτη νὰ μὴ πέσῃ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἰνές.

— Διατί νομίζεις;...

— Τὸ γραμματίον τοῦτο συμβουλεύει τὴν μητέρα μου νὰ προσέχῃ, ν' ἀγρυπνῇ ἐπὶ τῆς Ἰνές, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου της... Ἡ μήτηρ μου ἐξῆλθε· καὶ ὁ ἴδιος δὲν μοὶ εἶπες ὅτι ἡ Ἰνές ἠρπάγη;

Ψευδὴς εἰδήσις, δὲν ἀμφιβάλλω· ἄγνωστός τις, ἐν τῶν ἀνθρωπαρίων ἐκείνων, τῶν φοροῦντων τὰ νυκτερινὰ τῶν δούλων τοῦ Ἀλφόνσου παράσημα...

— Ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρὸς εἶσαι, δὸν Λουδοβίκε, ὑπέλαθεν ὁ Βασκογκέλλος.

Καὶ συγχρόνως ἤγγισε μὲ τὸν δάκτυλον τὸν ἀστέρα ὅστις ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀλλ' ὁ Καστελμελχώρας τὸν ἀπέσπασε μετὰ βίας, τὸν ἐτείνανε κατὰ γῆς, καὶ τὸν κατεπάτησεν. Ὁ δὲ Σίμων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλοτε, τῷ εἶπε, κατάθετέ τον πρὶν ἐμβαιῆς ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην. Ἀλλὰ τί σοὶ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπος;

— Μοὶ εἶπεν... ἀλλ' ἦτον ψεῦδος. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος εἶναι ἐχθρὸς μου. Χθὲς ἠθέλησε νὰ μὲ φονεύσῃ· ὕψωσε τὴν μάχαιραν κατὰ τοῦ στήθους μου.

— Ἀ!... εἶπεν ὁ Σίμων ἀτενίζων κατὰ πρόσωπον τὸν Καστελμελχώραν. — Καὶ δὲν ὕψωσε τὴν μάχαιραν κατὰ σοῦ, διότι τῷ ἔκλεψας τὸ μυστικόν του, δανεισθεὶς τοῦ ἀδελφοῦ σου τὸ ὄνομα;

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἔνευσε κατὰ γῆς σιωπῶν.

— Ἐχθρὸς σὰς εἶναι τῷ ὄντι, κύριε κόμη, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, ἐπανελάθεν ὁ Βασκογκέλλος, διότι ἔκριγεν ἄτιμον τὸ νὰ πατῇ ἀδελφὸς ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ νὰ προβῇ ἀσφαλέστερον. Ἀλλ' ὅ,τι σοὶ εἶπεν εἶναι ἀληθές, διότι τὸ στόμα του δὲν γνωρίζει τὸ ψεῦδος.

— Τότε λοιπὸν, ἐψιθύρισε ὁ Καστελμελχώρας, ἀπώλετο ἡ Ἰνές.

Ὁ Βασκογκέλλος ἔμεινε πλησίον τοῦ παραθύρου ἀκίνητος, ὁ δὲ δὸν Λουδοβίκος ἐξηκολούθησε διατρέχων τὸν θάλαμον μὲ μεγάλα βήματα. Ὡραι πολλαὶ παρῆλθον οὕτω, καὶ ἡ νύξ εἶχεν ἤδη πολὺ προχωρήσει, ὅτε ἠκούσθη κρότος ἀμάξης σταθείσης ἐμπρὸς τῆς πύλης τοῦ οἴκου. Ἡ καρδιά ἀμφοτέρων τῶν νέων ἐσκίρτησε, καὶ αὐτομάτως καὶ συγχρόνως ἐπλησίασαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἔλαβον ὁ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶσι, καὶ ἔμειναν εἰς ἀκρόασις ἐναγωνίον.

Ἡ ἄμαξα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, βήματα ἡκούσθησαν εἰς τὸν προθάλαμον, καὶ μετ' ὀλίγων ἡ κόμισσα ἐφάνη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ μόνῃ.

Ἡ μορφὴ τῆς ἦν ἀγνώριστος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦ-

σαν ἀκίνητοι καὶ ξηροί, ἔχον δὲ τινα θαυμάσιον ἐφαινοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς ἤλεγχον θυμὸν βιαιότατον. Μὲ ἡπασμωδικὸν βήμα διέβη τὴν αἵθουσαν, καὶ συνέλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τοὺς δύο υἱούς τῆς, εἴτινες δὲν ἐτόλμων νὰ τῇ ἀπευθύνωσιν ἐρωτήσεις.

— Δόξα τῷ θεῷ, εἶπε διακεκομμένη φωνῇ, σὰς εὑρίσκω, σὰς εὑρίσκω ἀμφοτέρους· διότι εἶσαι, ὦ Καστελμελχώρα, ἀκόμη υἱός μου. Σὲ συγχωρῶ, καὶ ἂν εἶχες κυλίσαι εἰς τὸν βόρβορον τοῦ πατρός σου τὸ ὄνομα, σὲ συγχωρῶ!... Μόλις μοὶ ἀρκοῦσιν οἱ δύο υἱοὶ μου διὰ νὰ ἐκδικήσωσι τὴν ὕβριν μου. Ὡ! δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι θὰ μ' ἐκδικήσετε;

— Θὰ σ' ἐκδικήσωμεν, εἶπεν ὁμοῦ οἱ δίδυμοι Σουζαί.

Ὁ δὲ Σίμων προσέθηκε μετὰ ταῦτα.

— Εἰπέ, μῆτερ, τί σ' ἔκαμαν;

— Τί μ' ἔκαμαν; Ναί, πρέπει νὰ σὰς τὸ εἰπῶ...

Παιδιά, περιῦδρισαν τὴν μητέρα σας ἐνώπιον πλήθους βαναύσου καὶ μαινομένου, ἐκράτησαν τὴν ἄμαξάν της, ἐδίωξαν καὶ ἐφόνευσαν τοὺς ὁπαδοὺς της, ἤρπασαν τὴν φίλην τῆς κόρην.

— Τὴν Ἰνές! ἀνέκραξεν ὁ Σίμων. Λοιπὸν ἀληθὲς εἶναι;... Τίς ἔπραξε τοῦτο, κυρία, τίς ἔπραξε τοῦτο;

— Τὸ ὄνομά μου, ὅταν τὸ ἐπρόφερα, τοῦ πατρός σας τὸ ἔνδοξον ὄνομα, ἐκίνησαν, ὦ παιδιά, τὸν περιγελῶν αὐτῶν καὶ τὴν περιφρόνησιν...

— Εἰπέ με, εἰπέ με, τίς ἔπραξε τοῦτο; ἐβρυχάτο ὁ Σίμων, καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του ἦν ἀπαισία.

— Μ' ἐρωτᾷς τίς ἔπραξε τοῦτο;... Ἀλφόνσος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ ἡ κόμισσα.

Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔπεσεν ὡς ἄπνους εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Καστελμελχώρου.

Ὁ δὲ Σίμων, ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς δύο χεῖρας.

— Πάτερ! ἐψιθύρισε μ' ὀδυνηρὸν φωνῆς τόνον. Οἱ δύο του ὄρκοι συνεκρούοντο ἐντὸς τῆς καρδίας του· τῆς δ' ἀγανακτήσεως καταπνιγούσης τὴν φωνὴν τοῦ ἐνός, ὠρμησε πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἐξῆλθε χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ εἰπῇ ἄλλην.

Τότε ἡ κόμισσα περιεβλέψατο πένριξ, ὡς ἂν ἐξύπνα ἀπὸ βαθὺν ὕπνον.

— Ποῦ πηγαίνει ὁ Σίμων; εἶπεν ἀποτόμῳ φωνῇ.

— Τί εἶπα; τί θέλει νὰ ἐπιχειρήσῃ; — Ἐπειτα δὲ αἰφνιδίως ἐγερθεῖσα. — Ἐνθυμοῦμαι, ἐπρόσθεσεν. Ὡμίλησα. Τρέξε!... ὦ! κράτησέ τον, Καστελμελχώρα! Θὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα.

Ὁ Δὸν Λουδοβίκος προσεπάθησε νὰ τὴν καθυσχάσῃ.

Ἡ κόμισσα μετενόει ἤδη πικρῶς ὅτι ἐν τῇ πυρετῷδε παραφορᾷ τῆς εἶχε ζητήσῃ ἐκδίκησιν, — ἐκδικῆσιν κατὰ τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ διαλογισθεῖσα τὴν πίστιν καὶ ἀφροσύνην τοῦ χαρακτῆρος τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τῆς, ἀνέλαβέ πως ἐλπίδα.

— Ἡ βία δὲν ἐκδικεῖ τὰς τοιαύτας ὕβρεις, εἶπε. Ἡ ἐκδίκησίς μου εἶναι ἐτοίμη, καὶ δὲν θέλει μολύνει τὸ Σουζικὸν ὄνομα.

Ὁ δὲ Βασκογκέλλος, ὅταν ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, τὴν κεφαλὴν φλαγμαίνουσιν ἔχων, διέβη τρέχων καὶ ὡς ἐμμανὴς τὴν πρώτην δδὸν ἦν ἀπήντησεν. Ἀσύρραπτοι λόγοι τὸν διέφευγον, ὅτε μὲν ἀπειλαὶ κατὰ τοῦ Βασιλέως, ὅτε δὲ ἐλεηνολογίαὶ περὶ τῆς Ἰνές. Ἡ πόλις ἦν ἡσυχὸς καὶ ἤρημος, καὶ ἡ ὥρα μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἐδάξιζε δὲ πάντοτε, ὅπου οἱ πόδες τὸν ἔφαρον, χωρὶς συναισθήσεως, χωρὶς ἀκέφσεως· Οὕτως ἔφθασεν εἰς τὸ πέρας τοῦ προαστείου τῆς Ἀλκαντάρας, καὶ τῶν τελευταίων τῆς πόλεως οἰκίων. Ὡς δὲ διήρχετο ἐμπρὸς τοῦ οἰνοπωλείου τοῦ Μιγυούλου Ὁσορίου, ἡ θύρα αἰφνιδίως ἠνοιχθή, καὶ μέγα πλῆθος ἀνθρώπων ἐξώρμησε.

Ὁ Σίμων ἐστάθη τότε, καὶ ἔσφιγξε μὲ τὴν χεῖρα τὸ μέτωπον, ὡς οἱ θέλοντες ν' ἀναχαιτίσωσιν ἐνθουμαστὴν διαφεύγουσαν καὶ ἀμφίβολον.

— Παιδιά, εἶπεν εἰς τῶν ἐξερχομένων, ἃς ἐπιστρέψωμεν εἰς τοὺς οἴκους μας, καὶ, προσέχετε, χωρὶς θόρυβου.

Μάλιστα, μάλιστα! ἀπεκρίθησαν φωναὶ ἀπειράριθμοι.

— Ἐντροπή! ἔκραξαν τινες ἄλλοι θαρραλεώτεροι καὶ νεώτεροι. Δὲν αἰσχύνεσαι Κύρ Γάσπαρ Ὁρτα Βάζε, σὺ ὁ ἐντιμὸς Συντεχνιάρχης τῶν Βυρσοδεψῶν τῆς Λισαδῶνος, νὰ μᾶς προτρέπῃς εἰς φυγὴν, ἐν ᾧ κινούμεθα ἤδη κατὰ τοῦ ἔχθρου!

Ὁ Σίμων ἤκουε μετ' ἀτενοῦς προσοχῆς, τὸ βλέμμα τοῦ ἤρχισε κατ' ὀλίγον νὰ λάμπη, [καὶ ἡ μνήμη νὰ τῷ ἐπανέρχεται.

Ἐνθυμήθη δ' ὅτι τὴν προτεραίαν εἶχε πέμψει εἰς τὸν Βαλθάσαρ τὰ προσκλητήρια πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν συνοικιῶν, νὰ συγκαλέσωσι τοὺς δυσηρεστημένους ἐνόπλους εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τῆς Ἀλκαντάρας καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ τῷ ἐράνῃ πρόχειρος, βεβαία καὶ φοβερά.

— Παιδιά ἐπανελάθεν ὁ γέρον Γάσπαρ· δὲν εἶμαι ἀνανδρότερος ὅλων ὑμῶν, — ὅταν ἡ περίστασις τὸ καλέσῃ. — Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ πηγαίνωμεν νὰ θραύσωμεν τὴν κεφαλὴν μας εἰς τὰ τεῖχη τῆς Ἀλκαντάρας; . . . Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός μας;

— Ἰδοὺ αὐτὸς, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Σίμων, ἐμφανιζόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν.

Δυνάμεθα ἐν πεποιθήσει νὰ διίσχυρισθῶμεν, ὅτι ἡ θέα τοῦ ἀρχηγοῦ, ἥτις ἦν ὡς σύνθημα μάχης, ἀπέτέλεσεν ἐπὶ τῶν δύο τρίτων καὶ ἡμίσεως τῶν ἀξιολόγων ἐκείνων τῆς Λισαδῶνος δημοτῶν, ἐντύπωσιν λίαν δυσάρεστον. Ἀλλ' οἱ μαθητευόμενοι καὶ οἱ ἐργάται, νέοι ὄντες καὶ ζωηροί, ἀνευφήμησαν χαρμωγὰς· ὥστε τοῦ κινήματος ἀρξαμένου, οἱ πραγματευταὶ, οἱ συντεχνιάρχαι, οἱ ἐργοστασιάρχαι ἠναγκάσθησαν ν' ἀκολουθήσωσι τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον γενικὴν ταύτην ἐξόρμησιν. Καὶ αὐτὸς ὁ γέρον Γάσπαρ Ὁρτας Βάζος, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἁγίου Βασιλείου μέχρι τοῦ ἁγίου Σιλβέστρου εἶχε πέντε φλωρία καθ' ἡμέραν νὰ τρώγῃ, ἀνῶρθεν τὸ μικρὸν σῶμά του, καὶ ἐστήριξεν εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἀρειμανίως τὸν ἰόδρωτον πολεμικὸν πέλεκυν του.

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! ἐψιθύρισε. Ἄν ὅχι ἄλλο, τοῦλάχιστον εἴμεθα βέβαιοι ν' ἀρπάξωμεν καλὴν καταρρόην εἰς αὐτὴν τὴν βρωμοδουλιάν.

— Ἐμπρὸς! εἶπεν ὁ Σίμων.

— Καὶ τὸ πλῆθος ἐκινήθη ἀμέσως.

— Ἐνθυμεῖται, Διέγες, εἶπεν εἰς μαθητευόμενος εἰς ἄλλον, τί ἔλεγε προχθὲς ἐκεῖνος ὁ μεγαλόσωμος κρεωπώλης; ὅτι πρέπει νὰ φονεύσωμεν τὸν Βασιλέα;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, Μαρτίνε, ἀπεκρίθη ὁ Διέγος.

— Δὲν ἦτον πολλὰ κακὴ ἡ ἰδέα.

— Ἐγὼ τὴν εὐρίσχω πολλὰ καλὴν.

— Δὲν ἠκούσαμεν ἀκόμη ἀπόψε τὰς σάλπιγγας τοῦ καταθονίου κυνηγίου ἐκείνου; . . .

— Καὶ τὰς φωνὰς τῶν θυμάτων.

— Καὶ τῶν δημίων τὰς ὑβρεῖς! . . . Ὁ Βασιλεὺς εἶ-
ναι παράφρων, Διέγες.

— Παράφρων καὶ κακότροπος, Μαρτίνε.

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ φονεύσωμεν τὸν Βασιλέα.

— Καὶ ἐγώ.

— Καὶ ἐγώ! ἐπανελάβον ὅσοι ἤκουσαν τὴν συνδιά-
λεξιν ταύτην.

Καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη διεδόθη δι' ὅλων τῶν τά-
ξεων, ταχεῖα ὡς ἀστραπή.

Τὸν Σίμονα δὲν διέφυγε λέξις, καὶ ἡ καρδιά του ἐσκίρτησεν ἀπὸ αἰμοδύονος χαρὰν· εἰς δὲ τοὺς δύο μαθητευομένους δὲν ἐπέβαλε σιωπὴν.

Οὕτως ἔφθασαν οἱ ἐπαναστάται ἐμπρὸς τῶν ἀνακτόρων τῆς Ἀλκαντάρας, καὶ εἰς μὲν τὰς πύλας δὲν εὔρον σκοποὺς, ἔσωθεν δὲ ἤκουον φωνὰς ὀργῶν, διότι, ὡς πάντοτε μετὰ τὰ βασιλικά κυνήγια, ὑπῆρχεν εὐωχία εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Οἱ δημόται τῆς Λισαδῶνος εἰσῆλθον ἀθροῦτως.

— Ποῦ εἶναι τοῦ Βασιλέως ὁ θάλαμος; ἐρώτησεν ὁ Σίμων ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ θαλαμοστόλος τῶν ἀνακτόρων προσελθὼν, ἀνέ-
λαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ. Ὅτε δὲ ἔφθασαν ἐμπρὸς τῆς
θύρας, ὁ Σίμων ἐστράφη πρὸς τὸν ὄχλον καὶ εἶπε.

— Σᾶς ἀφῆνω, παλληκάρια, τὸν αὐλικὸν καὶ ὄλην
τοῦ τὴν φρουρὰν, ἀφήσατέ με τὸν Βασιλέα.

— Κύριε Σίμον, ἀπήντησεν εὐτόλμως εἰς τῶν
μαθητευομένων, μὴν ἐλπίζῃς νὰ σώσῃς τὸν Βασιλέα.

— Νὰ τὸν σώσω, ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ Σίμων, καὶ
οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν ὡς ἀπαίσιαι ἀστραπαί.

— Τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡ τὴν κεφαλὴν σου! ἀνέκρα-
ξεν ὁ ὄχλος ὁμοθυμαδόν.

Ὁ Βασκογκέλλος διῆλθε διὰ τῆς θύρας, ἥτις ἀμέ-
σως ἐκλείσθη ὀπίσω του, καὶ διελθὼν τὸ φυλακεῖον
κενὸν, καὶ τὸν προθάλαμον ἐπίσης ἔρημον, διότι
αὐλικοὶ καὶ στρατιῶται, ὅλοι συνευωχοῦντο, ἀνέσπασε
τὸ ξίφος του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα.

Ὁ Ἀλφόνσος κεκμηκῶς, πρὸ τῆς συνήθους ὥρας
βαρυνθεὶς τὴν εὐθυμίαν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ συμπόσιον
καὶ ἐκοιμήτο, καὶ πλησίον του ἔκακε λύχνος. Ξιφῆρης, καὶ
τὰς ὀφρὺς συνεσταλμένης προῦχοντος ὁ Βασκογκέλλος·
Ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτόν του κίνημα ὁ Ἀλφόνσος ἐξύπνησε.

— Σὺ εἶσαι, κοιμητίσκε, εἶπε μεριδιῶν. — Ὁνειρευό-
μην ὅτι ἤμην καλὸς βασιλεὺς. Ἦθελα νὰ εἶμαι καλὸς
βασιλεὺς, κοιμητίσκε.

Ὁ Βασκογκέλλος βλέπων τὸ δυστυχὲς τοῦτο παι-
δίον, οὔτε δύναμιν οὔτε νοὺν ἀνδρὸς ἔχον, καὶ ὅμως
φέρον τοῦ βασιλέως τὸ στέμμα, ἡσθάνθη τὴν ὀργὴν
τοῦ διὰ μᾶς διασκεδασθεῖσαν, καὶ οἶκτος καὶ σέβας
τὸν κατέλαβεν ἐνταῦθα.

— Ξίφος! ἐπανελάβεν ἔντρομος ὁ Ἀλφόνσος. Τί
θέλει τοῦτο τὸ ξίφος, κύριε κόμη;

— Δὲν εἶμαι ὁ Καστελμελχώρας, εἶπε βραδέως ὁ
Βασκογκέλλος.

— Τὸν βασιλέα, τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως! ἐβόα
ὁ ὄχλος ἔξωθεν.

Ὁξὺς ὡς ἡ διάνοια, ὁ Βασκογκέλλος ὤρμησε πρὸς
τὴν θύραν, καὶ τὴν ἐκλείσεν ἀσφαλῶς.

— Τί λέγουσιν, ἀνέκραξε ὀρίσων ὁ βασιλεὺς. —
Τί εἶναι αὐταὶ αἱ φωναί; . . . Καὶ σὺ, δὲν εἶσαι ὁ Κα-
στελμελχώρας!

— Εἶμαι, βασιλεῦ, Σίμων ὁ Βασκογκέλλος, δν ἐξω-
ρίσατε ἀναιτίως, — σὺ περιῦρρίσατε τὴν μητέρα, —
ὅς ἤρπασατε, ἴσως δὲ καὶ ἠτιμάσατε τὴν μητρίν!

— Θεέ μου! θεέ μου! ἐψιθύρισε τὸ δυστυχὲς παι-
δίον, τὰ ἔπραξα ὅλ' αὐτὰ; . . . Καὶ λοιπὸν θέλεις
Βασκογκέλλε, νὰ μὲ φονεύσῃς;

— Τὸν Βασιλέα! τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως!

ἑβόα ὁ ὄχλος, ἀνυπόμονος πλέον, καὶ κρούων ἤδη βιαίως τὴν θύραν.

— Ἐλεος! ὦ! ἔλεος! ὑπετραύλισεν ὁ Ἀλφόνσος καὶ ἐκρύβη ὑπὸ τὰ πεπλωμένα του.

Ὁ δὲ Βασκογκέλλος ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας, ἐπέφερε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του.

— Ἐγέρθητε, Βασιλεῦ, εἶπε. Θ' ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς Μεγαλειότητός σας.

Ὁ Ἀλφόνσος ὑπήκουσε, καὶ ὄλος τρέμων, ἠγέρθη. Τὸν ὠδήγησε δὲ ὁ Βασκογκέλλος πρὸς τὴν θύραν καὶ κρατῶν τὸ ξίφος, παρετάχθη ἐμπρὸς του, ὅπως ὑπομείνῃ πρῶτος τὴν ὁρμὴν τῶν ἐπερχομένων.

Ἡ θύρα ἔξωθεν βιαίως κοπτομένη, ἤρχισε νὰ ἐνδιδῇ, ὁ δὲ ὄχλος ἐκρότει καὶ ἐθορύβει ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἀνυπομονησίας, ἠῤῥα καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἡ ὄχλοσὴ, ὅταν αἶφνης μέγας ἠγέρθη ἀλαλαγμός.

— Ἰδοὺ, ἐκραξάν, ἰδοὺ ὁ Σαρψὼν ἡμῶν! Αὐτὸς θὰ θραύσῃ τὴν θύραν καὶ θὰ φονεύσῃ τὸν Βασιλέα.

Ἐπειτα δὲ ἐγένετο σιωπὴ, καὶ ἡ θύρα ἄπαξ ἰσχυρῶς, μανιωδῶς κλονισθεῖσα, ἐξεβρίζωθη, καὶ ἤνοιξε.

— Ζήτω ὁ Βαλθάσαρ! ἐκραξεν ὁ ὄχλος μυκώμενος καὶ εἰσδιαζόμενος εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐδῶ! πρὸς ἐμὲ, πρὸς ἐμέ! ἐκραξεν ὁ Σίμων, ἀναλαβὼν ἐλπίδα τινά, ὅταν ἤκουσε τοῦ Βαλθάσαρ τὸ ὄνομα.

Καὶ συγχρόνως στραφεὶς πρὸς τὸν ὄχλον, προσησπίζετο διὰ τοῦ σώματός του τὸν βασιλέα. Ἡ στιγμή αὕτη τοῦ ὑπερτάτου κινδύνου εἶχεν ἑκκαύσει τὸν ἐνθουσιασμόν του μέχρι μανίας, καὶ συνησθάνετο ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ ὅλον ἐκεῖνον τὸν ὄχλον. Τοὺς πρῶτους ἐφορμήσαντας κατ' αὐτοῦ ἔρριψε νεκροὺς κατὰ γῆς, καὶ τὰ πτώματά των τῷ ἐχρησίμευσαν ὡς προμαχῶν ἐν ᾧ ἔμεινεν ἄτρομος καὶ ἀκλόνητος.

— Κτυπάτε! κτυπάτε! ἐκραζον αἱ ἑσχαταὶ τάξεις.

Ἀλλ' οἱ πρωτοστάται δὲν εἶχον πλέον πολλὴν προθυμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης. Αἰδούμενοι ὅμως ὅτι εἰς μόνος ἄνθρωπος κατ' ὄρθου νὰ τοὺς ἀναχατίσῃ, ἐφόρμησαν ἐκ νέου, δέκα ξίφη ὑψώθησαν συγχρόνως κατὰ τοῦ Σίμωνος, καὶ τὸ στήθος του κατεκαλύφθη ἀμέσως ἀπὸ πληγὰς.

— Ἐδῶ, Βαλθάσαρ, ἐδῶ! ἐπανελάθεν ὁ ἡρωϊκὸς νεανίας.

Ὁ καταπληκτικὸς ὀδύρβος εἶχεν ἐμποδίσαι τὸν σαλπικτὴν ν' ἀκούσῃ τὴν πρώτην τοῦ Βασκογκέλλου πρόσκλησιν. Διὰ τοῦτο ἐνάθησεν ἡσύχως εἰς γωνίαν τοῦ φυλακείου, ἀφ' ἧν τὸς ἄλλους νὰ πράττωσιν. Ἀλλ' ἤδη ἤκουσε, καὶ ὠθῶν τὸν ὄχλον πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀριστερά, ἔφθασεν ἐγκαίρως, ὅπως προλάβῃ τὴν θανατηφόρον πληγὴν.

— Ὅπισθ' εἶπε.

Καὶ εἰς τὸν λόγον προσθεὶς τὸ ἔργον, ἀπέκρουσε τοὺς πολίτας ἔξω τῆς θύρας.

Καὶ οὗτοι μὲν, παρωξυμένοι ὡς ἦσαν, δὲν ἤθελον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ ὄυμά των. Ἀλλ' ἡ γνωστὴ ἡράκλειος τοῦ Βαλθάσαρ βώμη τοὺς ἀνεχαίτιζε.

— Μᾶς ὑπεσχέθη τὴν κεφαλὴν τοῦ Βασιλέως ἔκκραζον, ὡς φωνάζουσιν ἀπειθεῖς μαθηταὶ ἐπιτιμώμενοι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου των.

— Καὶ τί θέλετε νὰ τὴν χάμετε τὴν κεφαλὴν τοῦ Βασιλέως, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ ἀνακαγχάσας. — Ἥξεύρετε ὅτι δὲν ἔχει ἐγκέφαλον!

Ὁ ἀστεῖσμός οὗτος, οἰκειότατος πρὸς τὸ ἀκροτήριον εἰς ὃ ἀπετείνετο, ἐφαιδρυνε τῶν πεισματωδεστέρων τὰ μέτωπα. Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς εἶχε σπουδαίως ὀρεξιν ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὸν Βαλθάσαρ, μετε-

χειρίσθησαν προθύμως τὴν περιστάσιν ταύτην ὡς ἀφορμὴν συνθηκολογίας.

— Τοῦλάχιστον εἶπεν ὁ Γάσπαρ Ὁρτας Βάζος, ὅστις, ὡς τοῦτο ἔπρεπεν εἰς βυρσοδέψην ἐπίσημον ὡς αὐτὸν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς συγκρούσεως ἔμεινε φρονίμως μεμακρυσμένος, — τοῦλάχιστον θὰ ἔχωμεν τοῦ αὐλικοῦ τὴν κεφαλὴν;

— Οὐτ' ἐκεῖνου, ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ. Εὐρίσκομαι εἰς ἐπιεικείας διαθέσιν. Θάλω νὰ τὸν ἀφῃσωμεν τὸν ἄθλιον Κόντην, ἀφ' οὗ δὲν εἶναι πλέον ἐπιφύεως, καὶ ἄλλος ἔχει τοῦ Βασιλέως τὴν εὐνοίαν.

— Τί λοιπὸν θὰ ἔχωμεν;

— Κεφαλὰς; . . . Ὑπάρχουν πενταχόσιοι ἡ ἑκακόσιοι ἱππῶται τοῦ Στερεώματος τρωγοπίνοντες καὶ ψάλλοντες εἰς τὴν παρακειμένην αἰθουσαν. Ἄν σᾶς βαστᾷ, προσβάλλετε τοὺς, σᾶς τοὺς ἀφήνω.

Οἱ δημόται ἐδίστασαν.

— Δὲν σᾶς ἀρέσει τοῦτο; ἐπανελάθεν ὁ Βαλθάσαρ. Ναί, εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ βασιλικοὶ Κομπασταὶ ἔχουσι μακρὰ ξίφη, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἡμποροῦν νὰ μᾶς ἐννοήσωσι.

— Ἄν ἀνεχωροῦμεν; ἐπρότεινεν εὐλαβῶς ὁ ἐντιμὸς Γάσπαρ Ὁρτας Βάζος.

Ὁ Βαλθάσαρ εἶχε σχίσει τὸ χειρόμακτρον τοῦ Σίμωνος, καὶ μεταξὺ ὀμῶν ἐστέγγωνε τὰς πληγὰς του, αἵτινες ἐφάνησαν οὕσαι ἀκίνδυναι.

Οἱ δὲ δημόται συνεσκέφθησαν ἐπ' ὀλίγον, καὶ εἰς τῶν μαθητευομένων λαμβάνων τὸν λόγον,

— Καὶ ἂν ἀναχωρήσωμεν, εἰς τί ἐχρησίμευσεν ἡ ἐπανάστασις μας; ἐρώτησεν.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ. Πρέπει νὰ εὕρητε ἀποτέλεσμα δι' αὐτήν. . . Λοιπὸν θὰ συλλάβητε τὸν Κύριον Κόντην Βιντιμίλλην, καὶ ἓνα τῶν δούλων του, τὸν ἱππότην Ἀσκάνιον Μακαρόνην δελλ' Ἀκουαμόνδαν. Ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς τοὺς εὕρω, καὶ τοὺς ἐμβιβάζωμεν εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο τὸ ἔτοιμον ν' ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν Βρασίλιαν. . . Εἰσθ' εὐχαριστημένοι;

— Ζήτω ὁ Βαλθάσαρ! ἀνέκραξεν ὁ ὄχλος, θέλων νὰ φανῇ ὅτι ἡδύχαριστήθη. Ἐνίκησαμεν τοὺς τυράννους μας!

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Βασκογκέλλος ἔμεινον τότε μόνοι, ἐκεῖνος κρυπτόμενος πάντοτε ὀπισθεν τοῦ προμάχου του, διότι ἐν ὅσῃ διήρκει ἡ σύγκρουσις, δὲν ἐτόλμησεν οὔτε νὰ κινήθῃ, οὔτε ν' ἀναπνεύσῃ. Ἀλλ' ἅμα ἔπαυσεν ἀντηχῶν ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ ὄχλου, ἀνηγέρθη διὰ μιᾶς, καὶ σχηματίζόμενος ὡς μαχαίροφόρος καυχημάτων.

— Σφοδρὰ, εἶπεν, ἦτον ἡ σύγκρουσις· ἀλλὰ ὠραία τοὺς διωρθώσαμεν! Ὡ! θὰ τὸ διηγηθῶ ὅλον τοῦτο εἰς τὸν Μενεσῆν καὶ τὸν Κάστρον. Εἶναι νοστιμώτατον πρᾶγμα. . . Τὸν Ταβαρὴν ὅμως, ἐκεῖνον θὰ τὸν κρεμάσω, διότι τὴν νύκτα ταύτην ἡ ὑπηρεσία του ἦν εἰς τὸν προθάλαμόν μου, καὶ ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του. Ἄν ἔελθῃς νέε, σοὶ δίδω τὸ πούργημά του.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς μας! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, τεθλιμμένος ὁ Βασκογκέλλος.

— Δὲν λέγεις τίποτε, ἐπανελάθεν ὁ Βασιλεὺς. Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις τόσον πνεῦμα, ὅσον ὁ κομητίσκος, ὁ ἀδελφός σου. . . Πήγαινε, φίλε μου, πήγαινε νὰ φέρῃς τοὺς αὐλικούς μου. . . Καλὰ ἀντεστάθης. Χωρὶς ἐμοῦ ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι κακὰ θὰ τὴν εἶχες. Τί λέγεις; . . . Κάμμειαν ἀπόκρισιν! Εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἔχῃς τὴν θέσιν τοῦ Ταβαρῆ.

(ἀκολουθεῖ.)